

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA

Előfizetési díj egy évre:
 Tagoknak 3.50 P
 Pártoló tagoknak 7.— P
 Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
 vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
 Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
 Telefon: 424—981

A TÖRTÉNELEM MEGISMÉTLŐDIK. Hogy mást ne említsünk, elég az egyre jobban kialakuló és visszatérni készülő római birodalomra gondolni, amely modern alakban, de a régi célkitűzésekkel, vagy helyesebben régi alakban talán, de új eszmékkel jelenik meg másodszer is a történelem színpadán.

BENNÜNK IS MEG KELL A TÖRTÉNELEMNEK ISMÉTLŐD-NIE! Eltemettek bennünket, de mi újra életre támadunk éppen úgy, mint a római eszme. Eltemettek bennünket, 1872-ben, mert nem bizonyult a céh korszerűnek. Hoztak helyette újat, modernebbet, az ipartestületet. Ebbe helyezték a reményt, vagy inkább hangoskodták, hogy ebbe kell a reményünket helyeznünk. Ma már tisztán látunk. Nem volt ez más, mint a megjavulni nem akaró ember és rendszer félrebeszélése. Megszüntették a tisztességes céhet, mert voltak hibái, de ugyanazokat a hibákat örökölte, sőt még fejlesztette is új név alatt az ipartestület. Reményt hirdetett, de megvalósítani nem tudta! Modernsége hangoztatott, de a régi bűnököt folytatta! Ami pedig jó volt a céhben, azt nemhogy átmentette volna, hanem sürgősen elfeledtetni igyekezett.

Ma is megismétlődik a céhatyamester igazságtalan bánásmódja és ipari erkölestelensége az alkalmazottaival szemben, csak ma talán ipartestületi elnöknek hívják az illetőt! Es ezzel a helyzettel már jobb lett???

MA IS VANNAK PANASZOK, SÓT A MÁ NYOMORVILÁGÁBAN MÉG KIRIVÓBBAK A PANASZOK. Iparosnevelésnek, munkabéreknek, szerződéseknél, munkás- és iparoskultúrájának szabadna ilyennek lenni a modern ipartestület korában? Hát erre büszke a céhet kiírtó modern intézmény, az ipartestület?

Kiírtották a jókat, az erkölcsi javakat, a nemes céhszellemet, az iparos öntudatot, a gyönyörű nagy iparos eszmét, mert ez mind nem illett bele a liberalizmus terveibe. És mit adott helyette? Bérharcot, rombolást, az iparos erkölcsök züllését. Hol van az iparos öntudat, a nemes büszkeség, a középosztálybeliség? Ma legfeljebb az ipartestületi elnökök öntudatáról beszélhetünk, de arról nagyon is! Hol van ma a nagy keresztény korszakban a keresztény erkölcs a műhelyekben? Hiába tűzték ki a keresztet, az erkölcs, a szellem még mindig liberális és zsidó maradt.

ÉS MOST JÖN A TÖRTÉNELEM! MOST FOGUNK MI JÖNNI! Számonkérjük a liberális világtól, hogy hova tette a mi értékeinket, miért gyilkolta meg ősi nemességünket, mi jönni játszott ki magát az egyedül üdvözítő szervnek? Nem akarunk sablonosak lenni, de meg fogjuk ismételtetni a történelmet, nem úgy azonban, ahogy egyesek gondolják. Mi szellemet akarunk, nemes iparos szellemet, józan, egészséges céhszellemet, atyáinktól, a multunktól örökölt szellemet. Nem holtakat akarunk támasztani, de nem is akarunk élve eltemetettek lenni és az új keresztény világban régi rabszolgák lenni.

Ki akarjuk teljesíteni az iparosfronton is az emberméltóságot, az igazság szellemét, a felemelő emberi öntudatot!

Ezt a modern magyar iparos szellem, a nemes céhszellem országosan elismert képviselője, Gara Imre, számtalanszor kifejezte.

Nem a régi céhet akarjuk a hajánál fogva előrángatni. De a céhnek, a becsületes munkát végző és tisztességes életet élő céhnek a szellemét igenis akarjuk!

A TÖRTÉNELMET MEGISMÉTLŐDÉSRE KÉNYSZERITJÜK! Nem fenekedünk az ipartestületek ellen. Vagy rendezzed őket a törvény, vagy elsöpri az idő. Járjanak a maguk lábán.

De mi megyünk a mi útunkon. Élesztjük azt az eszmét, amivel mások nem törődnek, mert lélek nélküliek. Öntudatot rázunk bele mindenkibe, hogy emberesebb és emberibb legyen az élete, a munkája és mindene. Nekünk elsősorban az emberek lelkeivel van beszélnivalónk, hogy támadjon fel benne a tüzet tápláló szél,

Mester Ur!

A Magyar Katolikus Legényegyletek Országos Szövetsége a változott idők új szellemében gyűjti egy táborba minden mester és legénytagját. Az új magyar iparos ifjúság országos híru új-nemesi táborába kéri tehát azokat a régi-nemeseket, akikkel 87 éves di-csőséges multjában osztottok, akiknek most hálával köszöni meg az együtt töltött időket, az együtt harcolt harcokat. A megalakuló nemes Céhek nagy szeretettel várják negyedemü régi tagjaikat, hogy az új szellemű iparos-rendi kialakulásban tapasztalataikkal, személyük egyéni értékével gazdagítsák, erősítsék munkájukat.

Több mint százezer legényegyleti iparosmester él és dolgozik szerte az országban. Ifjúságuk legszebb éveit, férfikoruk legszebb emlékei kötik az Egylethez. Itt tanulták meg, hogy kell az életben boldogulni és ma, amikor értékes, számottevő tagjai a magyar iparostársadalomnak, jóformán minden közösséget megszakitottak nagy patrónusukkal.

Ma, amikor a magyar iparosság sorsszerűen elérkezett a felemelkedés időpontjához, minden legényegyleti iparosnak az Egyletben a helye. A megalakuló Céhek éppen azt akarják, hogy együtt legyen minden mester, segéd és tanonc, hogy az elkövetkező nagy iparos-kiállítások az egész iparosfront szervezett egységét jelent-sék.

Nagy feladat vár a mi legényegyleti új-nemesi frontunkra. Miránk vár a régi liberális szellemű ipartestileti vezetőség felváltása. Ránk, a mi felségesen szép új-nemesi életközösségünkre, a mi nemes céhszelle-münkre vár a magyar ipar felvirágoztatása, a magyar iparosság középosztálybeli felemelése, a magyar ipari munka megbecsültetése. A magyar iparostársadalom legjavát a Legényegyletek adták a Hazának. 87 éves munkánk aratása igazán csak most következik. Elettünk, kultúránk, gazdasági megalapozottságunk, társadalmi előmenetelünk függ a most elkövetkező hónapoktól. De mindezt csak szervezeten, egységesen, kéz a kézben érhetjük el. Ezért szervezi most a Legényegylet nemes Céheibe az ország minden új-nemesét, ezért dolgozik most mérhetetlen erőfeszítéssel, hogy el ne vessen, hogy készen álljon, hogy a magyar iparosrend megalakulá-

sakor mint szervezett egység, mint azonos lelkiületű, félreállíthatatan együttes képviselője a keresztény és magyar iparosság rendi kívánságait.

Alljon itt a magyar ipar egyik büszkeségének néhány mondata, melyet az elnöki tanács legutóbbi érte-kezetlén mondott:

„Ma már minden gondolkozó magyar iparos tudja, hogy a szétforgácsolt egyedek bármilyen értékesek is, elvesznek, elkallódnak, elpusztulnak és csak a szerve-zettek, az egységben élők erősek, hatalmasak. De azt is tudnia kell, hogy a magyar iparosság minden szere-ceséltensége ott kezdődött, amikor kényelemből, vagy tudatlanságból nem törődött a szervezkedésre hívó szó-val és csak élte-élte a maga egyéni életét, bezárkózva, elzárkózva a világtól. A világ most nagyot fordult és megmutatta, hogy az egyedül állók értéktelenek, mint ahogy megmutatta azt is, hogy csak mi magunk, mi, legényegyleti iparosok segíthetünk igazán magunkon. Mi magunk, a mi sajátos céhszellemű iparos szerve-ze-tünkkel, amely a mult minden szépségét, di-csőségét, nagyságát beleolvasztja a jelen nagy feladataiba., de ennek megoldására csak akkor gondolhatunk, ha mind-annyian ott vagyunk a Legényegylet nemes Céhében, amely ma a legkorszerűbb társadalmi szervezete a ma-gyar iparosságnak.“

Ezért kéri az Egylet Mester Urat, mint nemes tes-tületének régi tagját erre az észszerű támogatásra, amely e pillanattól kezdve a magyar iparosrendi szervezkedés társadalmi megindítását, a szebb magyar ipa-rosjövő kezdetét jelenti.

Hívó szavunk, tudjuk, teljes megértésre talál, mert a jelentések szerint a legényegyleti társadalom minden legény és mester tagja az egész országban egységesen ezt kívánja.

Mi tehát most 1941. március 15-én kibontjuk a le-gényegyleti új-nemesség hivatásrendi szervezetének zászlót és ünnepélyesen fogadjuk, hogy a kibontott zászlót a nagy magyar iparosösök nemes országépítő céhszelle-mében becsülettel hordozzuk Hazánk, Egyhá-zunk és Nemzetiünk di-csőségére!!

Testvérek! Isten áldja!!!

„A nemes céhszellemben nevelt tanonc és segéd nem fizetett elle-rség többé, hanem a mester igazi munkatársa, üzlettársa, baltársa, aki érzi és tudja, hogy együtt emelkedik vagy bukik mesterével.“ (GARA)

a hibákat égetni kész tűz. Mi a céh nemesebbik énjét, a nemes céh becsületét érdemlő nemességét hirdetjük, azt, amit a zsidó erkölcs nem bírt és nem bír ma sem. Nem félünk! Ma már sokan állunk a kibontott zászló mellett!!

Nekünk nem jók a tandlerok, az éhbérkulik, a munkától elsiváruult agyú munkások, a lélek, az értelem és az igény nélküli iparosok serege. Mi többet akarunk! Életet, a szellem szikrázását, az öntudatos magyar iparos középosztályt!

Ezért feszülünk neki az ipartestületekkel befalazott rendszernek és ezért akarunk a történelembe bele-nyúlni! Hisszük, hogy sikerül, hogy azok, akiket ez érdekel és érint, azok megértik és nem nézik halottámaszt-gatásnak a régi nemes céhszellemben az új magyar gyakorlati életbe való beállítását.

A RENDSZERT EL LEHET TEMETNI, DE A SZELLEMET NEM. NINCS ANNAK TESTE, NEM LEHET AKKOR SIRJA SEM. De ki is beszél temetről, mikor bennünk is él már, mikor mi már ezért küzdünk, mikor mi már újra nemes céhszellemben iparosok lettünk.

Hisszük, hogy ami Olaszországnak sikerült a nagy római történelem megismétlésével, az nekünk is sikerülni fog és diadalt arat velünk és bennünk minden idők legszebb iparostörténelme: A NEMES CÉH-SZELLEME.

Kapuvári Elemér.

A magyarság történelmi hivatása

Írta: HÓMAN BALINT
vallás- és közoktatásügyi miniszter.

A magyarság államépítő génusza Szent Istvánban testesült meg. Ő törte le a törzsi partikularizmust és teremtette meg a nemzet egységét. A nyugati mintára életrehívott középeurópai keresztény magyar királyosság és a római közösségbe tartozó független magyar egyház megszervezésével ő szakította el végleg a népet Kelethez és Délkelethez fűző politikai és érzelmi szálakat. Népet „saját szokásai szerint“ magyar szellemben kormányozta, de az államélet és a közhatalmi szervezet új formáit nyugatról kölesőnzte. Új európai magyar jogintézmények és új keresztény magyar művelődés alapját vetette meg.

István király a magyar népben rejő fajfenntartó és nemzetépítő erőt, államalkotó és művelődő készséget teljesen kiaknázva, a magyarság és kereszténység szintézisének megteremtésével, a belső egység és külső béke princípiuma alapján oldotta meg a honfoglalás óta időszerű nemzetpolitikai problémákat. Békés célkifűzéssel, de ha kellett, harcoss eszközökkel megoldotta az egy hit és a belső egység, a nyugati tájékozódás és a függetlenség kérdéseit és velük oldotta meg a magyar népegyéniség fennmaradásának és a nemzet biztonságos elhelyezkedésének időtlen problémáját is.

A magyar királyság a maga nemzetiségeit — a szentistváni hagyományokhoz híven — nem zavarta sajátos életükben, de továbbjárt az ország néprajzi egységéhez vezető természetes fejlődés útján.

Az idegen elemeket, más törzsről szakadt egyéneket és csoportokat is magábaolvastó magyar társadalm — az előbb vagy később hasonló keveredési folyamaton keresztül — nyugati nagy népekhez hasonlóan — hamarosan kitermelte magából az ősi faj sajátosságait híven őrző, de a keveredés nyomán új sajátosságokkal is gyarapodott „európai magyar“ típusát, melynek első képviselője maga István király volt. Az idegenek beszűremkedése után is izig-vérig magyarnak maradt európai magyarok megcsokasodásával alakult ki a nyugati életformák közt élő mai európai magyar faj és nép, a Kárpátmedence államalkotó és államfenntartó nemzete.

A Keletről hozott ősmagyar mű-

velődési hagyományok a nép lelkében összefonódtak és egybeforrottak a nyugati egyházi és világi műveltség német és olasz földről, avagy nyugatról — közvetlenül s német és olasz közvetítéssel — átvett elemeivel. Egyesülésekből született meg az immár idestova ezerszázados keresztény-magyar művelődés. Ez a művelődés fajilag meghatározott ősmagyar hagyományok és a nyugati keresztény közösségtől átvett értékek eredője. A magyarság nem szakadt el a magyar lélek ősi forrásától. Mindmáig híven őrzi az ősi faji műveltség készletéből megmaradt időálló értékeket, megővta művelődése magyar jellegét. De európai földön európai néppé alakulván, lelkét már Szent István korában s azóta is mindig kitérta az ideáramló nagy nyugati eszmeáramlatok előtt. A román korszak egyházi reneszánsza és a belőle sarjadt gregoriánus irányzat nyomában útát talált magyar földre a gótika és a lovagi élet-szemlélet, a reneszánsz és a reformáció, a barokk és a katolikus restauráció, a rokokó és a felvilágosodás, az empire és a romantika, a biedermeier és a polgári liberalizmus, az individualizmus és a kollektívizmus, a kapitalizmus és szocializmus történeti áramlata. Magyarország nemcsak azért volt századokon át — nyugati írók és államférfiak sokszor idézett szavai szerint — „Európa és a kereszténység védőbástyája“, mert fiai kezükben karddal védték a nyugati művelődést keleti és délkeleti erőkkel szemben, hanem azért is, mert földje volt utolsó állomása minden nyugati eszmeáramlatnak. A magyar fajta a maga áthasonlító erejével teljesen birtokába tudta venni, a magáévá tudta tenni és másoknak is át tudta adni a tudatosan átvett és észrevétlenül beszivárgott művelődési értékeket. S emellett a nyugati kultúrközösség keretében is meg tudta őrizni szellemi függetlenségét, mert sohasem szolgálai módon követte a példaadó nemzeteket, sohasem urat és pártfogót, hanem mindig barátot és tanítómestert keresett nyugaton.

István király eszményeket adott népének és célokat tűzött ki a magyar nemzetpolitika elé s ezzel a Kárpátmedence magyar népének világtörténeti hivatását is meghatározta. A magyar nemzetnek ez az

immár közel ezerszázados világtörténeti hivatása: a Kárpátmedence természetes földrajzi, gazdasági és stratégiai egységének megfelelő politikai és művelődési egység fenntartása s a magyar határon találkozó erők folytonos egyensúlyozása, kapcsolásban a keresztény kultúra és a nyugati civilizáció állandó védelmével és terjesztésével Kelet és Délkelet felé. Ez a hivatás egyértelmű az európai béke és egyensúly harcoss és munkásszolgálatával.

A Kárpátmedence területének és népének a középdunai központból irányított és megszervezett egysége s az államegység eszméjét és a nyugati művelődés szellemét hordozó magyar nemzet biztonsága évszázadokon át biztosítéka volt és mindenkor biztosítéka lesz a környező népek békés együttélésének s a nyugati kultúra zavartalan fejlődésének. Ennek az egységnek a megbontása, a magyar nemzet politikai biztonságának veszélyeztetése, szellemi függetlenségének korlátozása — bármely világtáj felől induljon is ki — végeszakadatlan sűrűlődások, harcok, küzdelmek forrása volt a múltban és lenne a jövőben is Kelet és Nyugat művelődése és hatalmi erői között. A szentistváni politikát ez a világtörténeti vonatkozása teszi örökké időseztörvénnyé nemcsak a magyarság, hanem nyugati szomszédai és minden európai nemzet számára is.

A „dákó-román folytonosság“ és az újabbkeletű „ceshszlovák egységnek“ — minden történeti alapot nélkülöző elméleti szolgálatok alapul most hűsz esztendeje az ezeréves Magyarországnak s vele a Kárpátmedence nyugati jellegű művelődési egységének szétbontásához. Azok, akik e romboláshoz segítő kezét nyújtottak, megfeledeztek arról, hogy Magyarország mai néprajzi képe a magyarság immár ezeréves középeurópai történetének, a nemzet fennmaradásáért és a nyugati művelődésért századokon át vívott szakadatlan emberpusztító véres küzdelmeinek következménye és emléke. Megfeledeztek arról is, hogy a Kárpátmedence politikai és művelődési egységének kérdése nemcsak magyar, hanem nyugati érdek is. A Kárpátmedence természetadta földrajzi és gazdasági egysége és a magyar népnek a szentistváni koncepcióban gyökerező európai hivatás-tudata mellett éppen az egység helyreállításához fűződő nyugati érdekek felismerése vezetett a múltban és vezet most is a szétdarabolt Magyarország újjáépítéséhez.

Az új életre ébredő Franciaország Párisában érdekes kiállításról számoltak be a lapok. A francia szabadkőműves páholyok üzemleiről, rejtélyességéről és titokzosságáról hullott le a lepel.

Franciaország irányításában egészen a nagy katasztrófa bekövetkeztéig döntő szerepet játszottak a szabadkőműves páholyok. Évtizedeken keresztül az történt úgy a kül-, mint a belpolitikában, amit a szabadkőműves páholyok vezetésébe, az úgynevezett **Grand Orient** elhatározott.

Ez a titokzatos erő és befolyás ma már a múlté. A kiállítást, mint egy egykori rossz álmot, úgy tekint a francia nép. Nem érdeketlen, hogy az első napokban több százezer látogató tekintette meg a kiállítást.

Külön érdekessége a kiállításnak az a plakátsorozat, amely a szabadkőművesség üzemleit ismerteti. **Elsozlattunk egy hazugságot** — hirdeti az egyik hatalmas plakát szövege.

„A szabadkőműves álaré mögött, amely több mint százötven esztendőn át rejtette, most újra felismerhetitek Franciaország igazi arculatát. Minden erővel igyekeztek álcázni előttetek ezt az arcot. Rejtetik a politikát, az erkölcs, a történelem s a nemzeti élet síkján. Az eredményt ismeritek, itt megtaláltok mindent, ami megmutatja, hogy mi-

A világ felebredt

ilyen groteszk, hazug, tisztességtelen, áldemokratikus komédiákkal esaltak meg benneteket. Egyes lelketlen gazok így fosztottak ki és döntöttek romlásba egy nemzetet! — fejeződik be a hirdetés.

Ezekután következnek a kiállítási termek, melyekben Páris két legnagyobb szabadkőműves páholyát mutatják be. Az eredeti és élethűen összeállított bútorok híven idézik vissza a szabadkőművesség egykor híres ülés- és szertartáshelyiségeit. Itt látható az oltár foromját megszenteltelenítő íróasztal, háromgúgyertyatartó, a fehér bádoggard, fakalapácsok, különböző urnák, fekete és fehér golyókkal és zászlók, melyek oly kevés dicsőséget láttak, de annál több embert vezettek félre.

A látogató ezután az „elméldőhelyiség” ostoba gyermekjátékaiban gyönyörködhetik, amelyekkel a hit legmélyebb miszticizmusán gúnyolódó felnöttek szórakoztak. A szabadongolodó „hittestvérek” több emberi csontvázal és néhány félelmetesen foszforeszkáló koponyával

igyekeztek még titokzatosabbá tenni ezeket a felvételi helyiségeket. Így akartuk előkészíteni a szabadkőművesség szertartásmesterei a bebecsátásra váró híveket. A legfantasztikusabb jelekkel és csillagokkal jelölték meg ezután az újonnan felvett tagokat. Mindez semmi másra nem volt jó, mint arra, hogy a páholyok vezetői miszticizmust és titokzosságot varázsoljanak maguk köré.

De nemesak a francia szabadkőművesség kelléktára látható ezen a kiállításon, hanem a francia szabadkőműves páholyok egész hírhedt irattára ki van itt pellengrézve. Eredeti okmányok igazolják, hogy a páholyok vezetői élet és halál urai voltak valamikor. Minisztereket, nagy katonákat és más kiváló államférfiakat egyszerű tollvonással száműzték a közelet porondjára pusztán azért, mert nem hajtottak elég mélyen fejet a szabadkőművesség akarata előtt.

Aki csak egy kissé ismeri a hatalmas Franciaország történetét, mosolyog ezen a különös kiállításon, mikor látja, hogy néhány teremre való ostoba holmival és egy nagy adag szellemi méreggel hogyan lehetett megmérgeezni és a sír szélére juttatni egy virágó országot.

Isten törvénye, hogy a bűn sohasem maradhat büntetés nélkül. Tanuljunk Testvérek!

Az IPOK legutóbbi közgyűlésén, Kádas Károly dr. államtitkár az iparügyi miniszter képviselőjében hangsúlyozta, hogy az iparügyi kormányzat fáradtságot nem ismerve teljes gondot fordít a legkisebb ipari műhelyek, a leggyengébb gazdasági egyedek életére és mindent elkövet, hogy az anyagbeszerzési nehézségeket enyhítse és hogy a meglévő anyagkészletek szétszórása igazságosan történjék. Az iparügyi kormányzat behatóan foglalkozik az iparosok aggkori ellátásának kérdésével. A kézművesiparosság öregségi biztosítását meg kell valósítani. E kérdés megoldása igen nagy körültekintést igényel s ezért az iparügyi miniszter az iparosnyugdíj ügyében rövid időn belül külön bizottságot küld ki. Ezután behatóan ismertette az államtitkár a kormány intézkedéseit a kézművesipar, különösen az erdélyi iparosság felsegítése érdekében.

TÖBB ORSZÁGBAN, de különösen a hadviselő Németországban állapítható meg, hogy a takarékosági hajlam változatlan és így a takarékbetétek állománya gyarapo-

dik. Ez nemesak a háború következtében bekövetkezett kedvező konjunktúrával van összefüggésben, hanem a takarékosági szellem erőteljes érvényesülésével. Németországban három évvel ezelőtt kerekén 18 milliárd márka betétek keletkeztek s a múlt évben már 26 milliárd márka gyűlt össze a bankokban. Ez az összeg visszafolyt a gazdasági élet vérkeringésébe és újabb befektetésekre lehetett felhasználni. Óriási jelentősége van annak, ha egy nép felismeri a bankjegyelrakás rendkívül káros hatását, s ezzel szemben minden megtakarított fillérjét a bankba helyezi el. A magyar életben is hasonló szellemnek, hasonló felfogásnak kell kialakulnia. Nem szabad, hogy százmillió pengő — mint Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszter legutóbb mondta — a ládafiában húzódjon meg. Súlyos könnyelműség ma százmilliót eldugni, minden haszon nélkül, amikor a szó szoros értelmében minden fillérre szükség van. A magyar pénzügytörtétele szilárd alapokon nyugszik, s bizalmatlanságot csak az a „háborús pszichózis” hangoztathat, amelynek megszakadt, vagy megszakad minden kapcsolata

a magyar étellel, amelynek már nem fontos a magyar jövő.

KÉT ESZTENDŐ szörnyű árvíz-katasztrófáját kellett végigszemlénedni, hogy az ország vízszabályozásának kérdése ismét napirendre kerüljön. Ujabbán mind gyakrabban olvasunk e kérdésről, sőt már összegekről is hallunk, amennyibe a vízszabályozás kerül. Ez az összeg az egymilliárd pengő meghaladja s ezzel a vízszabályozás kérdése rendeződne, sőt megoldódna. A vízügy végleges rendezését nem lehet halogatni, mert az erkölcsiek mellett súlyos anyagi kárral járnak az évenként megismétlődő árvizek, vadvizek. Jelentékenyen meghaladja az okozott kár a szabályozásra fordítendő összeget. Rendkívül sürget bennünket a cselekvésre a termelési szempont is. Ha minden esztendőben aggodalommal kell várniuk a tavaszt, akkor a tervszerű munkára aligha lehet számítani. Az egymilliárd pengő már igen tekintélyes összeg s éppen ezért várakozással teljesen tekintünk a vízszabályozás megvalósítására elé. Hiszünk, hogy a cselekvésre teljesen megérett a helyzet.

SZENTPÉTERY példája serken-
ken: céhvédészen, ümpepi le-
nemcsak Pesten, hanem vidéken is.
Kolozsvárt SZIGETHY SAMUEL,
Pesten pedig LAKY ADOLF voltak
méltó kortársai. Az előbbiről maga
Szentpétery mester emlékezett meg
egy róla szóló szép tanulmányban,
az utóbbi pedig, mikor a mester meg-
halt 1862-ben, nem messze a Szentpé-
tery boltjától, a Szervita-téren vi-
rágzó, szép üzlet tulajdonosa volt.
Erdekes ember volt LAKY ADOLF,
akinek már az apja is — csallóközi
nemes ember — ékszerész volt. (Ak-
koriban az úri gyerekek nem irtóz-
tak úgy a mesterségektől, mint ké-
sőbb a háború előtt.) Tizenkilenc
éves korában, 1848-ban, honvéd lett,
Világos után külföldre menekült és
mint emigráns, Párisban fejlesztette
üzletét, tudását. Néhány év múlva
hazajött, apja üzletét átvette és nagy-
gyá, híressé tette. Üzlete állandó ta-
lálkozó helye volt a közelet kitünő-
séinek. Deák Ferenc is majdnem
mindenmapos látogatója volt.

A hatvanhetes koronázás előtt La-
ky javította ki a Szent Koronát és ő
készítette azt a két művészi szek-
rénykét, amelyben a száz aranyat, a
nemzet ajándékát adták át a király-
nak. Mikor a királyné, akinek a két
kis műreket nagyon megtetszett, bi-
zalmosan megkérdezte Lakyt,
hogy rendjelet akar-e vagy udvari
szálítói címet, a kitünő iparos mind
a kettőt visszautasította. Később sem
fogadott el semmiféle kitüntetést.
Pedig lett volna rá módja. Nagy va-
gyont szerzett. A nyolcvanas évek
derekán visszavonult az iparüzéstől
és üzletét odaajándékozta az első se-
gédjének. Ezután életét a jótékony-
ságnak, a kertészkedésnek és a tudomá-
nyának szentelte. Mert a derék ipa-
ros amatőr művelője volt a termé-
szettudományoknak. Mikor nyolc-
vannegy éves korában meghalt mil-
iókat hagyott emberbaráti, kulturá-
lis és egyéb közcélokra. Nyilván ez-
ért a nagy adományért neveztek el
róla azt a zuglói utcát, ahol villája
van és ahol érdekes, szép életét befe-
jezte. Mert egyekben itthon elfe-
lejtették. A külföldön annál többen
ismerik ezt a nagyszerű magyar
mesterembert, akiről a világ legna-
gyobb művészeti lexikonja hosszabb
közleményben emlékszik meg, mint
az alkotó művészi munka egyik re-
prezentatív képviselőjéről.

**Hősök! Áldott magyar
Munkás-hősök**

Iria: MECS LÁSZLÓ

Ha én éjjel egy erdőn keresztül
megyek s jön velem szemben
valaki, aki nótázik, vagy legalább is
füttyörszék, akkor nekem nem kell
megnéznom a zsebeimben, megvan-e
a pisztolyom! Ha egy nép nótázik a
mai világejszakában, attól a néptől
senkinek sem kell félnie, se bent a
kisebbségeknek, se kint a szomszéd-
oknak! Húsz évig éitem kisebbségi
sorsban, de nem tudok róla, hogy
magyar ember bárhol merényletet
követett volna el pokolgéppel, vagy
csak egy revolverrel is! Ellenben nótá-
ztunk esküvőkön, aratóünnepeken,
szüreteken, s bárhol, ahol „négy-öt
magyar összehajolt” s kidaloltuk
magunknak az új magyar hajnalha-
sadást.

A zene, a nóta szárnyasít, lendít,
családiásít! Családiásítja, rokonosít-
ja a Kárpátok koszorúza haza né-
peit! Sokszor voltunk úgy a cseh
megszállás alatt, hogy mulatságon
külön ültek a csehekkel a szlovákok.
Mi magyarok külön. Nótázni kezd-
tünk s mi történt? Reggel felé a
szlovákok velünk voltak már s a cse-
hek elkullogtak haza! A magyar nótá
rokonosít és családiasít.

Nagy dolgok nagy ritmusokból in-
dultak el mindig. Ritmusból szüle-
tett meg a világmindenség is, mikor
Isten Szíve megdobott!

Nagyon is igaz Bülow híres mon-
dása: „Kezdetben vaia a ritmus”. A
ritmusból lesz a dal, a zene, a lendület,
mely nélkül új világot, új orszá-
got építeni nem lehet!

Uj magyar szívvél, új magyar
igékkel, új magyar ritmusokkal elő-
re az új, szebb, Nagymagyarország
felé!

Igen, ezt az új szívű, új lelkű, da-
losajkú ifjúságot hívja most élet-
re a NEMES MESTERDALNOK-
CEH. Ezt a mindig derűs, mindig
nótás, ezt a mindenben szépet, jót,
nemeset kereső munkásifjúságot vár-
ja az új magyar élet. A dal hatal-
mával, a szép ellenállhatatlan ere-
jével akarunk mi hareolni. Hareolni
minden és mindenki ellen, aki a mi
szép magyar ifjúságunk ellensége,
aki a magyar dalban, a magyar köl-
tészetben, a magyar irodalomban, a
magyar művészetben, a mi egész éle-
tünk magyarrá tételeiben nem segít
nekünk. A magyar iparostól sokat
vár az új Magyar Haza! És ezt mi
jól tudjuk. Fel is készülünk minden-
ben és minden erőnkkel, hogy győz-
zünk.

A parancsoló szükség a kétségek
között vergődő mai ember fülébe
új jelszót harsanózz egyre hangosab-
ban: *Tanulj, képezd magad szüntele-
nül! És ha megismerted minden rész-
letét annak a területnek, amelyet lá-
tóköröd befog, hágy egy fokkal ma-
gasabbra és látni fogsz sok olyan
dolgot, amelyeket ismerned kellene,
hogy el ne merülj a vajdó világ
életfolyamában.*

Manapság gyorsított ütemben vál-
tozik a világ körülöttünk: társadal-
mak, politikai rendszerek, tudomá-
nyok és világnézetek. Ez az átalakulás a világháború után olyan mére-
teket értett, hogy halaszthatatlanul
hozzá kellett idomítani a közoktatás
rendszerét és módszerét, a népiskolá-
tól kezdve egészen az egyetemi ok-
tatásig.

Azonban az iskolai nevelés ma már
nem elegendő egy haladó társadalom
számára. A NEVELEST TÁRSADALOMNEVELESSE KELL KI-
SZÉLESITENI. A jövőben — mint
azt a miniszterelnök mondta nemrég
egyik beszédében — sokkal nagyobb
gondot kell fordítani a felnöttek ok-
tatására is, hogy a korunk diktálta
rendkívüli feladatokat vállalni tud-
ják.

De nemcsak az általános ismeretek
bővülnek folyton, hanem rohamlé-
pésben fejlődnek a technikai, ipari
szakismeretek is és egyre szövevé-
nyesebbé válik az iparjog és a köz-
igazgatás útvesztője. Ezzel a hala-
dással lépést kell tartani a kézműves-
iparosságunk! Tarthatatlan az ál-
lapot, hogy az iparosok jórésze 50—
60 éves korában is olyan ismeretek
alapján működik, amelyeket 15—20
éves korában szerzett meg. Ez a saj-
nálatos tény termelte ki azt a sok
vergődő ipari kisegzisztenciát, ame-
lyek a szakmának és társadalomnak
egyaránt terhére vannak és ame-
lyektől a fejlődő Németország is
mindenképp szeretne megszabadulni.

Minőségi munkát sürgettünk
egyik régebbi cikkünkben, ezúttal
minőségi iparost, minőségi embert
sürgettünk. Kormány, sajtó, iskola,
társadalmi szervezetek és érdekkép-
viseletek egy sikon harcolnak ma
ezért a jól megfontoltan kitűzött cé-
lért, amely csak széleskörű és lendü-
letes továbbképzés útján érhető el
idejében. E célnak a szolgálatára az
iparosságunk minden lehetőséget
meg kell ragadnia s minden módot
fel kell használnia, ha helyesen mér-
legeli a kor sürgető szavát.

Dr. Arkosi Béla.

A céhélet szépségeiből

KETHÓNAPONKÉNT közös vacsorára, céhvacsorára gyűlön össze a nemes Céh. Ez a céhvacsora, melyre a tisztelhetbeli tagokat is összehívja az elnök, legyen az új magyar élet meg-megisméllendő erőgyűjtése. Helyezze el őket úgy, hogy egymásmellé kerülhessenek notabilitás, mester, segéd. Beszélgessenek fesztellenül, a kellő tisztelt hangján. Az egész együttlét hangnemét pedig maga az elnök adja meg. Középosztálybeli színvonalon tartott 2 órástársalgás legyen élmény tagnak, vendégnek egyaránt. Nagy-nagy sikere lesz vele. Az asztal, a termet díszítsék fel a céh jelvényeivel, a céhbéliek pedig céhdíszben — mellszalaggal, jelvényekkel feldíszítve — jelenjenek meg. Legyen cigány. Házza a szebbnél-szebb, igazi magyar nótákat. Irja elő a rendező céhtitkár a nótarendet. Szóljon egy pár szót a nóta eredetéről, szépségéről és a céh egyik mesterdalnoka énekelje el. Ennél nemesebb, szebb magyar nóta propaganda el sem képzelhető. A legközelebbi céhlakomára már maguk a fiúk és vendégek hozzák a kiapadhatatlan, szebbnél-szebb magyar nótákat. Legyen egy-két beiktatott közsöntő, szónoklat is a vacsora után. Szerepeltessük közelebb is az ifjúságot, hogy oldódjon fel! Esetleg az énekar ad elő néhány számot, vagy szavalókérus mutatja be művészetét. Mind vonzó, közvetlen és kedves. Felmelegíti, elandaltítja a szemlélt és megtanítjuk méltóság-teljesen mulatni, vidágni az ifjúságot. Híresek, kedvesek, vonzóak lesznek ezek a céhvacsorák egyhamar és büszke lesz mindenki, aki mint meghívott megjelenhet.

A családtagok (feleség, nagy lány) meghívása kívánatos.

Ezek a céh lakomák ünnepélyesek: céhvédőszent, ünnepi legényavatás, mesteravatás, dísztagavatás stb. az ünnepély jellege szerint rendezendők. (Lásd: Céhszabályokat.)

A vacsora mindig olesó legyen (a rendező készítse elő erről az oldaláról is) és 2 óránál tovább ne tartson. Legalkalmasabb idő este 8—10 óráig.

„Én nem leckékkel nevelek, hanem azzal, hogy a magam dolgát végzem.”

(Benito Mussolini)

10 óraker az elnök indít és mindenki rendben, céhpolgárokhoz méltóan eltávozik. Egymás ugratása, fizetteles szigorúan tilos. Ezt mindenkor, mindenképpen be kell tartani.

El kell érni a céhmestereknel azt, hogy vasárnaponként felállva hívják meg házukba ebédre a segédeküket és tanoncikat. De a szerező

Igy volt, így lesz

1842. december 26-án Pestvármegye dísztermében vagyunk. Az első magyar ipari kiállítás díjainak kiosztásán. Egész Magyarország színe-java itt tolong, hogy szemtanúja legyen nagyrabecsült iparosai kitüntetésének.

A fővárosban időző főrangú urak és hölgyek, az Egyház legmagasabb méltóságai, a magyar szellem kiválóságai: Széchenyi, Kossuth, Jókai, Petőfi, Vörösmarty és mindenki, aki ebben az időben történelmet csinált. „Elragadó volt az a nemes hang, az a fenékelt lelkesedés, amely a jelenlévőket az egész gyűlés folyamán uralta. Az a nemzet, amely iparosfiaiért így tudott sorompóba állni, csak élő, nagy nemzet lehet.” Irja az akkori legnagyobb napilap.

Felvonulnak a kilüvetett iparosok, a gyönyörű magyar hölgyek és országkormányzó magyar urak dörögő „vívál!” (éljen!) kiáltása közben Gyönyörű, elragadó, lelkesítő látvány. Sohasem volt ilyen napja azóta a magyar iparoságnak.

ROSSUÍH LAJOS emelkedik szótlásra és a bevezetés után ez-kei mondja:

Atanulóság, melyet a virágzó műipar a nemzetnek nagyságához, boldogságához nyújt, nagyobb és fontosabb mint a jégvev hódítása; ezek elnyomott népek nyakán vérözönben léphetnek előre, hogy egy hallgatag temetővel töltött csatoljanak az állam haltraihoz; a műipar a béke malasztjával hódítja meg a nyomorúságot, hogy közboldogsággá emelkedjék és amaz isteni szót, hogy véres verejtékében keresendi kenyerét az emberiség, a legnagyobb áldássá teszi és kincsét nyújt a nemzet tárházába, amely önmagát éltetve előhaladásban nő, mint az örök idő, és a teremő ész, a munkás kéz hatalmával megsokszorozza értékét annak, amit Isten kegyelme a honnak adott.”

titkár előbb egy közös oktatásban részesítse a céhpolgárságot, hogy mint viselkedjék az ebédnél. Készüljenek a meghívásra és az eltöltött ebédidő alatt szórakoztatói, kedves, vidám mulattatói legyenek a vendéglátó háznak. (Az Új Nemesség olvasásául könnyű megszerezni ezt a polgári műveltséget.) Óriási jelentősége van ennek, ha ügyesen és jól fogjuk meg. Pompás nevelőhatás mindkét részből.

Acéhbéli társasálet igazi fellendítő az asszonyok és leányok. Ezért a céh vasárnap délutánonként 5—7-ig táncos teadélutánokat rendez. A táncszíneben finom kis vidám műsorral szolgál a céh szabadidő szakosztálya. A teadélután háziasszonya mindig más-más mesterasszony, házikisasszonyai pedig a háziasszony által felkért me-terlányok és Napsugárkák. A háziasszony gondoskodik vendégeiről egy csésze tea, hozzá egy teafalat (szendvics). Ara együtt 50 fillér. Nem megerőltető ez a mai világban sem. Egy-egy hölgyre évente egyszer-kétszer kerül a sor. Nem jelentős anyagi kiadás. Így lesz aztán a hölgyek izlése, főző-sütő tudományja közismertté. A leányok így mennek könnyen férjhez. Vidám, édes, gyönyörű dolog ez!!! A bevétel a céhhothon (céhklub) javára a céhládába folyik. Felitógép, gramofon, hangerősítő készülék, fotelek, játékok stb. céljaira.

Ateadélután sikerét a rendező céhtitkár a céhnaplóban jegyzi, melyet minden követhető teadélutánon a háznagy olvas fel. Ezzel nyugtázzák az előző teadélután bevételét is. A naplóban sohasé feledjük az áldozatkész háziasszony és kisasszonyok egyéni kedvességét, főzési tudományát, a terítés, a díszítés szépségét kiemelni. A felolvasás után az elnök egy kis csokorral vagy más céh-lárgyú aprósággal kedveskedik az ünnepeltnek. Stílusosan, szépen kell ezeket megcsinálni, hogy híre menjen és újabb áldozatkészégeket ébresszen. Milyen szép, milyen nevelő, milyen összetartó érték így a céhélet. Büszke és boldog is mindenki, aki ennek a körnek tagja lehet.

„Jaj, százszoza faj, azon fiatalnak, kinek lelke testében mindig megfért.”

(Gróf Széchenyi István)

ASSZONYOM

Örökös háború

(II.) nines! Mert hogy a férfi-ember asszonytól kapja életét, első táplálékát, asszony baraja bardozza, míg járni nem tud, asszony által válik férfivé és ismeri meg a szerelmet, Asszony nélkül nem tud gyerekekhez jutni és nem ismerheti meg a földi halhatatlanságot, amikor gyermekében vérét, fantáziáját, erkölcsét és hibáit átadhatja a minden eljövendő századoknak; sorsát, adottságát beviheti az emberiség vérkeringésébe, hogy ott hőmpolyóggján időlen időskig, ami reánk és a mi bolygónkra nézve a végtelenséget jelenti.

Az asszony ezt az örök törvényt mindenkinél hamarabb észrevette. És mert erővel nem bírta, gyöngeségénél fogva tartotta rabságban a férfit. Persze csak titkos rabságban, hogy az meg ne tudja. Mentül súlyosabb bilincseket vert rá a férfifársadalm, annál keményebben, könyörtelenebbül igazta le, ejtette el a férfit ott, ahol csak tehetete. Nines herczalmasabb, mint a rabszolgalázadás. Régente az asszonyküzdelem mind e fajta rabszolga felkelés volt.

Akkor kezdődött nyílt és becsületes tusává válni a két nem háborúja, mikor a nő is emberi jogokhoz jutott. Most már nem kellett alafatoskodnia, színlelnie, hazudnia, lelki vagy testi mérgezésekhez folyamodnia. Ott állt és azt mondta: „Ezt kívánom, ezt akarom!“ Aztán, mert nyílt válaszi kapott a nyílt kérdésre, lehetett tovább folytatni becsületesen a harcot, lehetett okosan alkudozni, vagy esetleg lehetett békét is kötni. Persze csak amolyan színleges, időleges békét, mert a természet rendje szerint egyik sem lehetett a döntő diadal. Ha nyíltabb és becsületesebb fegyverekkel is, de a háború tovább folyik. A nő most is, a nyílt fegyverek mellett is harcra viszi szépségét, kedvességét, női mivoltának varázserejét, — amit nem is lehet rossz néven venni, mert „kegyetlen a háború, nines könnyörület“, ahogy Schiller énekl; másodsor, mert hiába minden, a természet mégis rengeteg igazságtalanságot követett el a nővel szemben azon a bizonyos hatodik napon. És a természet igazságtalanságait emberi erő, emberi jog, sőt emberi jószág sem tudja teljesen jóvá tenni. Azért kell még a fegyvertárból azokat a fegyvereket is előszedni, melyek egészen különlegesen női mivoltához tartoznak. És a külső

varázserő mellett ehhez tartozik még az ötletesség, a leleményesség, a tapintat, a simulékonyság és hogy ne csak a jótulajdonságok mellett maradjunk, a megalkuvási képesség is.

Utoljára hagytam pedig a legfontosabbat: a nők nagy gyakorlati érzékét. Mint Chesterton mondja: a férfi mindig nagy vonalakban, a maga egészében látja a dolgokat, a nő pedig apróságokban, részleteiben, mert régen megszokta, hogy az ő kezében volt az élet kicsinyes dolgainak a vezetése: a háztartás, az apró gyerekek gondozása, a családokkal való bibelődés, a férfi által megszerzett javakkal való takarékoskodás stb.

Természetesen ezeken a jellemvonásokon rengeteget változtatott és módosított az idő, a szükség, a helyzet, de az alapvető vonások mindig megmaradtak. Ime így folyt és folyik tovább a két nem háborúja, nyíltan vagy titkosan, de lankadatlanul és színet nélkül.

Most már azt kérdezi a figyelmes olvasó, hát lehet ezután is boldogság a két nem életében? Megnyugtatom: lehet. Ha nem hiszi sürgősen próbálja meg. A házassági tanuzást örömmel vállalom.

Sándor, József, Benedek...

Kibújik a tavasi nap,
Leemelem kalapomat,
Áldjon meg mint néma pap,
Növezzse meg hajamat.

Mint fűre tréfás követek
Tárják körötte kezüket,
Esnek hanyatt a vidám
Felhők az ég udvarán.

Hanyatt esnek, hemperegnek,
Ugy gúnyolnak, úgy nevetnek,
Ugy nevetik azt, ki még
Most is lógatja fejét.

Talpra szűknek, úgy bókólnak,
Nevetve bemutatkoznak:
Sándor, József, Benedek...
Zsákban hozunk meleget.

Szeretetet, meleget,
Egy kis könnyű életet,
Madarakat, éneket,
Egy zsák síró gyermeket.

Vigasztaló, békéltető,
Vizesordító tavasz-elő,
Loconsoga va felesége
Téríts vissza hitedre.

Hajdanába híved voltam.
Régi kedvem, lelkem hol van!
Megíjultan, fényesen
Ott táncol az ághegyen.

ILLYÉS GYULA.

Testvér! A nemzetgyilkoló EGYKERŐL sokat hallottatok. Talán lelketekben zsong még Kodolányi János „Földindulás“ című fanfanyar, lélekbelemarkoló drámája, talán közvetlen körötökben is láttátok már az egyik családok Isten kezét érző tragikus pusztulását. Gonosz, nagyon gonosz kezek fűrészelik ezzel a dús magyar élet virágzó fáját. Pedig de kevesen vagyunk és de sok magyarra van szükség!

Nem, ne félj, nem prédikálok, mást teszek, tényeket mutatok. Nézd, ha a régiek is egykéztek volna, kikkel lenne ma szegényebb a Haza és az egész világ.

ÁRPÁDHAZI BOLDOG MARGIT, az áldott, nemes Árpádok hófehér, szép virága 9 gyermek közül a kilencedik, BAJZA JOZSEF a költő hatgyermekes, BAKÓCZ TAMÁS a nagy főpap, államférfi és hadvezér ötgyermekes, CZUCZOR GERGELY kiváló költőnk és hazafink 12 gyermeke, GARDONYI GÉZA a nemes magyar tanítók és halhatatlan írónk hétgyermekes családból származott. VITÉZ NAGYBANYAI HORTHY MIKLÓS Magyarország Kormányzója 7 gyermek közül a negyedik, HUNYADI JÁNOS Magyarország első kormányzója, a törökverő nagy magyar hős hatodik, KISFALUDY SÁNDOR költőnk nyolcadik gyermeke volt családjának. MADÁCH IMRE az „Ember tragédiájának“ világhírű költője 7 gyermek közül az ötödik, SZÉCHENYI ISTVÁN a legnagyobb magyar 7 gyermek közül a hetedik. DR. SEREDI JUSZTIÁN herceggprímás tízgyermekes, TAMASI ÁRON nagy magyar írónk tizenegygyermekes, TORMAY CECIL áldott emlékü írónk ötgyermeke, VÖRÖSMARTY MIHÁLY a magyar irodalom klasszikusa kilencgyermekes családból származott. És még sok száz Isten-küldött, akik nélkül milyen mérhetetlenül szegények lennénk.

Ugy-e megértettél Testvér?! Ugy-e ezt hirdeted Testvér! És most mondd velem együtt mélyesen áhitattal: ISTEN ÁLDJA MEG, EZERSZER ÁLDJA MEG AZ ALDOZATOS SOKGYERMEKES ÉDESANYÁKAT!

25.000 magyar gazda mellén díszleg az arany, vagy ezüst kalász annak igazolására, hogy 1940-ben a természetben kimagasló eredményt értek el.

Bizony iparos bajtársak, 25.000 arany, vagy ezüst kalapács nem jelölte a kimagasló iparos teljesítmény útját 1940-ben.

Egy tanonciskolai hitoktató mondta el az alábbi kis esetet.

Budapest egyik „előkelőbb” tanonciskolájában tanítok. A padokban a legelőírásosabb tanoncok nyugtalanokodnak az utolsó óra izgalmaival. Mindegyiknek mehetnékje van már ilyenkor estefelé. A hadikészületek ebben az irányban titokban ugyan, de a legnagyobb következetességgel folynak.

Húsz fiú ül előttem, többé-kevésbé beszórt állapotban. Tekintetük egyre a fogasokon lógó kabátokra téved, mintha a szemükkel akarnák leakasztani őket.

Az én szemem is követi a fiúk tekintetét és megakad a fogason lógó kabátokon. Egyik rongyos, másik foltos. Kisei és nagy, fekete és szürke, téli és tavaszi kabátok akaszkodnak egymás mellett. Ahogy elnézem getem ezeket a ruhadarabokat, önkéntelenül is számolgatni kezdem őket. Egyszerre csak tizenhétnél megakadok. Talán rosszul számoltam? Nem. Pontosan 17 kabát van a fogason. Most a fiúkat kezdem igazgatottan számolni, hátha itt van a hiba. A padban azonban húszan ülnek. Talán három már felvette a nagykabátját? Nézek végig a fiúkon. Hiába keresem azonban az inasokon, még a mellettük levő üres helyeket is végig vadászom, három télikabát tökéletesen hiányzik.

Igen, 1941. januárjának leghidegebb napjaiban három inasgerek kiskabátban jött iskolába. Ezt nem tudom letagadni. Három élet didereg majd kint hamarosan, akiknek az iskola talán a meleg szempontjából jelent egyedül örömet.

Istenem, tünődöm el, hol az a sokat hánytorgatott nagy fajvédelem? Hol itt a szociális kiteljesedés? Azután még más is eszembe jutott, de hogy ne lássák rajtam tanítványaim a tüprengést, kinézek az ablakon a téli estébe, amely három fiúra olyan ellenségesen vár.

Az óra szerencsére lejár, nem kellett folytatni a felebaráti szeretet fejtegetését. Kint azonban elkezdődött a magyar éjszaka...

Mikor jó cipőben és meleg bundában járom a téli utcákat, sokszor eszembe jut a három kiskabát. Iylenkor összébbr húzom a kabátomat, mert elkezdek fájni.

Irtá: LESTAK LÁSZLÓ
az Uj Nemesség újságíró-tanfolyama hallgatója.

Hol a piros - itt a piros

Ez az első magyar munkásifjú regény címe.

A játék szenvedélye rossz útra visz egy kis tanoncot. A rossz út tele van szenvedéssel és megpróbáltatással. Innen csak úgy lehet megmenekülni, ha az ember küzd az elveszett becsületért, ha megszenved érte.

Ez a regény tartalma és mondani-valója az ifjúság felé, legalább is sokan ezt látják benne, pedig sok mindent feltár még Kalló Ferenc könyve és még sokat akar nekünk is mondani, akik talán más szavakra nem hallgatunk.

Kálváriának tartjuk az életünket, munkánkat, pedig mennyi szép van benne! Nem tartjuk becsben a szakmánkat, a verejtékünket, a becsületünket! Tengünk-lengünk céltalanul és ha elbuktunk, nem tudunk felemelkedni, mert önmagunkban sem hiszünk. Erre is megtanít Kalló Ferenc könyve. Idáig emel fel, szinte csodálatos erővel.

A mi ügyünk, a mi új-nemesi életünk propagandája a nagyközönség felé ez a regény. Sokan nem törődnek velünk, a bajainkat nem hallgatják meg, nem ismerik a hősi erőfeszítéseket, a nehézségeket, amikkel egy mai munkásifjúnak meg kell küzdenie. Ezeknek ajdonságot jelent Kalló Ferenc könyve és általa megértőbb, szebb, jobb, igazabb világ munkálója lesz mindenki.

Hálás szívvel vesszük a kezünkbe, mert már régóta vártuk. Várjuk a folytatását is! Hisszük, akarjuk hinni, hogy a magyar munkásifjúság ügye, amit a nemes életű, munkáját Kalló Ferenc tollal és szervezéssel immár húsz éve folytatnak, sikerre vezet.

Mint új-nemesek, minden erőnkkel azon leszünk, hogy minél több munkásifjú kezébe kerüljön ez a könyv. Ha valakinek kötelessége pártolni az első igazi magyar munkásifjúsági regényt, akkor mi vagyunk azok, akik régóta nélkülöztük az ilyen irányú dolgokat. Ninden Egylet könyvtárában ott akarjuk látni. Ez illik oda legigazabban. Reméljük, hogy Dékán Testvéreink ezen a téren nem követnek el mulasztást és nem lesz egy Egylet sem, amely sürgösen be ne szerezne és könyvtárába az első helyre ne tenné. Szeretném, ha szeretnék a miénk nagyon-nagyon.

JELENTJÜK, hogy eddig 23 Egylet alakította meg Dálnok Szaksztyálat. **JELENTJÜK**, hogy negyvenhét Egylet és művészetszerető, daloslelkű magyar iparos ajánlott fel serleg, szobor és egyéb díjat a Mesterdálnok versenyzők részére. Pár hetes kezdeményezésünk még soha nem látott ilyen országos visszhangot. Tehát helyes, jó, a nemes magyar lelkekkel találkozó volt a mozgalmunk! Testvérek Mindannyiokat — Fiúkat és Napsgárkákat — **SZERETETTEL VÁR A NEMES MESTERDALNOK-CÉH!**

Tisztelettel kérem a Legényegyletek Teikentesei Elnökségeit, hogy sziveskedjenek egyletünkkel feltétlenül közölni azon legényegyleti tagjaiknak névsorát, akik az elmúlt időkben a Dósgyőri M. All. Vas-és Acélgárba felvétettek, vagy a jövőben szándékoznak oda magukat felvétetni. Ujdósgyőr. Elnök.

A PESTKÖRNYÉKI VERSENYEK EREDMÉNYE. SAKK: Pestszenterzsébet központ háromszori győzelmével végleg megnyerte a vándordíjat. — **PING-PONG:** Pestszenterzsébet Központ szintén végleg elvitte a vándordíjat háromszori győzelmével. — **BILLIARD:** Újpest csapatá nyerte. — **SZAVALÓVERSENY:** 1. Kalló Ferenc Bp. Központ, 2. Mengyhárt Miklós Bp. Központ, 3. Kovács István Pestszenterzsébet-Pacsirtatelep. — **MÜKEDVELŐ VERSENY:** Győztes Pestszenterzsébet-Szabótelep gárdája. Az úpestiek versenyen kívül indultak és így a vándordíjért való további küzdelmet biztosították.

A KÖZPONTI INTERNATUS ÜZENI: Kérjük a vidéki Legényegyleteket, hogy vándortagjaik kellő igazolásáról gondoskodjanak, mert ellenkező esetben nem nyernek felvételt az internátusba. Először is a tagsági könyvük legyen rendben (ideiglenes tagok nem kapnak szállást) és az egyleti elnök úr által adárt vándorlapjuk legyen. Remélem ezután nem fordul elő az a mulibban gyakori eset, hogy minden igazolás nélkül engedték útnak tagjaikat a vidéki Legényegyleteket.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22.

Főszerkesztő és felelős kiadó:
vitéz Pintér József.

Máté-nyomda, Bpest, VIII., József-utca 61. szám — Telefon: 139—259.